



## Capitolul 1

– Sunt însărcinată, Alex.

Tot ce ține de acea noapte e atât de clar pentru mine! Încă mai e, după tot acest timp, după toți anii care au trecut, după tot ce s-a întâmplat, criminalii îngrozitori, crimele uneori rezolvate, alteori nu.

Eram în dormitorul întunecat cu brațele înlănțuite ușor în jurul taliei soției mele, Maria, cu bărbia pe umărul ei. Aveam treizeci și unu de ani pe atunci și nu fusesem niciodată mai fericit în viața mea.

Nimic nu se putea compara măcar cu ce împărtășeam noi, eu, Maria, Damon și Jannie.

Era în toamna lui 1993, cu un milion de ani în urmă, după cum mi se pare acum.

Mai era și trecut de două dimineață, iar micuța noastră Jannie tușea ceva de groază. Biata fetiță fusese trează cea mai mare parte din noapte, cea mai mare parte din ultimele nopți, mare parte din Tânără ei viață. Maria o legăna ușor pe Jannie în brațe, murmurând cântecul *Ești atât de frumoasă*, iar eu o cuprinsem pe Maria în brațe, legânând-o la rândul meu.

Eu mă trezisem primul, dar nu putusem să o adorm din nou pe Jannie, orice șmecherii aş fi încercat. Maria venise și luase copilul cam după vreo oră. Amândoi trebuia să mergem la serviciu dimineața devreme. Eu lucram la un caz de crimă.

- Ești însărcinată? am zis eu cu gura pe umărul Mariei.
- Prost moment, nu, Alex? Mai poți să-ți închipui tuse din asta pe viitor? Suzete? Alte scutece murdare? Nopții ca asta?
- Nu-mi place mie prea mult partea asta. Să stau treaz până târziu, sau devreme, cum s-o zice. Dar iubesc viața noastră, Maria! Și sunt încântat că o să mai avem un copil.

Fără să mă desprind de Maria, am pornit muzica de la caruselul muzical care atârna deasupra pătușului lui Janelle. Am dansat fără să ne mișcăm din loc pe melodia *Cineva care să mă vegheze*.

Apoi ea îmi întoarse un zâmbet frumos de-al ei, în parte timid, în parte jucăuș, cel de care mă îndrăgostisem poate chiar în prima seară când o văzusem. Ne întâlniserăm la camera de gardă a spitalului St. Anthony, în timpul unei urgențe. Maria îl adusese pe unul dintr-o bandă, victimă a unei împuşcături, un client de-al ei. Era o asistentă socială foarte dedicată și luase o atitudine protectoare – mai ales că eu eram un temut detectiv de la Omucideri, poliția metropolitană, iar ea nu prea avea încredere în poliție. De altfel, nici eu.

Am strâns-o mai tare în brațe pe Maria.

– Sunt fericit. Știi asta. Mă bucur că ești însărcinată. Hai să sărbătorim. Aduc niște şampanie.

- Îți place să fii tătic, hm?
- Da, îmi place. Nu știu exact de ce. Pur și simplu îmi place.
- Îți plac bebelușii care urlă în toiul nopții?
- Va trece și asta. Nu-i aşa, Janelle? *Domnișorico, cu tine vorbesc*.

Maria își întoarse capul de la copilul care plânghea și mă sărută dulce pe buze. Gura ei era moale, întotdeauna ispititoare, întotdeauna sexy. Adoram săruturile ei – oricând, oriunde.

În cele din urmă se desprinse din brațele mele.

– Întoarce-te înapoi în pat, Alex. N-are nici un rost să stăm amândoi treji. Dormi și pentru mine.

În acel moment, am observat și altceva în dormitor și am început să râd, nu m-am putut abține.

– Ce-i aşa de amuzant? zâmbi Maria.

I-am arătat cu degetul și a vazut și ea. *Trei mere* – fiecare cu urma unei singure mușcături de copil. Merele erau sprijinite de picioarele a trei jucării de plus, dinozauri Barney de diferite culori. Piesa fantezistă a micului Damon ni se dezvăluí. Băiețelul nostru petrecuse ceva timp în cariera surioarei sale, Jannie.

Când am ajuns în prag, Maria mi-a zâmbit din nou cu zâmbetul ei jucăuș. Și mi-a făcut cu ochiul. Mi-a șoptit apoi – și nu voi uita niciodată ce mi-a spus:

– Te iubesc, Alex. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubeșc eu.



## Capitolul 2

La șaizeci și patru de kilometri nord de Washington, în Baltimore, doi ucigași de profesie plini de sine, doi bărbați cu părul lung, undeva între douăzeci și cinci și treizeci de ani, ignorară semnul ACCESUL PERMIS DOAR MEMBRILOR și intrară degajați în St. Francis Social Club de pe South High Street, nu departe de port. Amândoi erau înarmați până-n dinți și zâmbeau ca doi comedianți de *stand-up*.

Erau douăzeci și șapte de capi și soldați ai mafiei la club în acea seară. Juau cărți și beau *grappa* și *espresso*, în timp ce urmăreau la televizor echipa Bullets pierzând în favoarea celor de la Knicks. Dintr-odată, în sală se lăsă o tacere tensionată.

Nimeni nu intra pur și simplu în clubul Sf. Francisc de Assisi, mai ales neinvitat și înarmat.

Unul dintre intrușii din prag, pe nume Michael Sullivan, salută calm grupul. Asta era al naibii de amuzant, se gândeau Sullivan. Toți mafioții ăstaia duri stând la taclale. Însoțitorul său sau *compare*, Jimmy „Pălărie“ Galati, arunca priviri celor din încăpere pe sub borurile unei pălării jerpelite, aidoma celei purtate de Squiggy în *Laverne & Shirley*. Clubul avea o înșățire destul de tipică – scaune cu spate drept de lemn, mese pentru jucat cărți, un bar rudimentar, macaronari peste tot, mai ceva ca-n *Nasul*.

– Ce? Nu avem comitet de întâmpinare? Fanfară? întrebă Sullivan, care trăia pentru confruntare de orice fel, verbală sau fizică. El și Jimmy Pălărie înfruntaseră mereu lumea împreună, de pe vremea când aveau cincisprezece ani și fugiseră de la casele lor din Brooklyn.

– Cine dracu' sunteți voi? întrebă un individ, sărind ca ars de la una dintre mesele de joc șubrede unde jucau cărți.

Avea poate un metru optzeci și șapte, păr negru ca smoala și cântărea cam o sută de kilograme, făcute evident la sală.

– El e Măcelarul din Sligo. Ai auzit vreodată de el? făcu Jimmy Pălărie. Suntem din New York City. Ai auzit vreodată de New York City?



## Capitolul 3

Musculosul „soldat“ din mafie nu reacționă, dar un bărbat mai în vîrstă, într-un costum negru și cămașă albă încheiată până la guler, ridică o mâna precum Papa și vorbirar și cu hotărâre într-o engleză în care se simtea puternic accentul străin:

– Cărui fapt datorăm această onoare? întrebă el. Bineînțeles că am auzit de Măcelar. Cum de vă aflați în Baltimore? Cu ce vă putem fi de folos?

– Suntem doar în trecere, îi răspunse Michael Sullivan bătrânului. Domnul Maggione ne-a trimis cu o treabă în DC. Dumneavoastră, domnilor, ați auzit de domnul Maggione?

Mai multe capete din încăpere se înclină în semn de încuvîntare. Esența conversației de până acum sugera că era vorba cu siguranță de afaceri serioase. Dominic Maggione controla Familia din New York, care conducea marea majoritate a Coastei de Est, cel puțin până la Atlanta, oricum.

Toată lumea din încăpere știa cine e Dominic Maggione și că Măcelarul era cel mai necruțător ucigaș al său. Se presupunea că folosește cujite de măcelărie, bisturie și ciocane pe victimele sale. Un reporter de la *Newsday* scrisese despre una dintre crimele sale: „O ființă omenească nu ar fi putut face aşa ceva“. Măcelarul era temut în cercurile mafiofe, dar și de poliție. Așa că pentru cei din încăpere fu o surpriză că ucigașul

era atât de Tânăr și că arăta ca un actor de cinema, cu părul său lung și blond și ochii de un albastru izbitor.

– Deci unde e respectul? Aud de multe ori cuvântul asta, dar nu văd nici urmă de el în clubul vostru, continuă Jimmy Pălărie care, ca și Măcelarul, era renumit că amputează mâini și picioare.

„Soldatul“ care se ridicase în picioare dădu brusc să-i atace, dar mâna Măcelarului zvâncni cu o mișcare prea rapidă s-o poată cineva vedea clar. Îi reteză omului vârful nasului, apoi lobul urechii. „Soldatul“ duse mâinile în cele două locuri și se dădu înapoi atât de repede că și pierdu echilibrul și căzu grămadă pe podeaua de scânduri.

Măcelarul se mișca repede și era evident la fel de bun pe cât promitea să fie, cu un cuțit în mână. Era ca vechii asasini din Sicilia, și chiar așa învățase să mânuiască cuțitul de la unul dintre vechii soldați din South Brooklyn. Amputarea și ruptul oaselor i se păreau ușoare. Le considera semnele sale distinctive, simboluri ale cruzimii sale.

Jimmy Pălărie avea o armă la vedere, un pistol semiautomat de calibrul 45. Pălărie mai era cunoscut și ca „Jimmy Apărătorul“ și păzea spatele Măcelarului. Întotdeauna.

Acum Michael Sullivan se plimba cu pași rare prin încăpere. Răsturnă cu piciorul câteva mese de joc, închise televizorul și scoase din priză aparatul de espresso. Toată lumea bănuia că totuși cineva avea să moară. Dar de ce? De ce și dezlănțuise Dominic Maggione nebunul asupra lor?

– Văd că unii dintre voi se așteaptă la un mic spectacol, zise el. Văd asta în ochii voștri. Îi simt *mirosul*. Ei bine, ce naiba, nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

Dintr-odată, Sullivan se lăsa într-un genunchi și-l înjunghie pe „soldatul“ care zăcea pe podea. Îl înjunghie pe bărbat în

gât, apoi în față și piept până când trupul nu mai făcu nici o mișcare. Era greu să numeri loviturile, dar probabil fuseseră o duzină, poate mai multe.

Apoi urmă cel mai straniu lucru dintre toate. Sullivan se ridică și făcu o plecăciune peste cadavrul mortului. Ca și când totul ar fi fost doar un spectacol pentru el, un rol pe care trebuia să-l joace.

În sfârșit, Măcelarul se întoarse cu spatele la cei din încăperă și se îndrepta nepăsător spre ușă. Fără să se teamă de nimeni și de nimic. Le zise peste umăr:

– Mi-a părut bine de cunoștință, domnilor! Data viitoare, să dați dovedă de puțin respect. Pentru domnul Maggione, dacă nu pentru mine și domnul Jimmy Pălărie.

Jimmy Pălărie rânji la cei prezenți și duse mâna la pălărie.

– Da, e chiar așa de bun, făcu el. Dar știți ceva? E și mai bun cu o drujbă în mâna.

## Capitolul 4

Măcelarul și Jimmy Pălărie se sparseră de râs vorbind despre vizita lor la St. Francis of Assisi Social Club mare parte a drumului pe autostrada I-95 către Washington, unde aveau de rezolvat o treabă dificilă într-o zi sau două. Domnul Maggione le ordonase să se opreasă în Baltimore și să facă impresie. Domnul bănuia că unii dintre capii locali îl trăgeau pe sfoară. Măcelarul crezu că își îndeplinise misiunea.

Asta făcea parte din renumele său crescând: nu numai că se pricepea să ucidă, dar era la fel de sigur ca un atac de cord în viitorul unui grăsan care se îndoapă cu bacon și ouă prăjite.

Tocmai intrau în DC, pe traseul pitoresc ce ducea pe lângă Monumentul Washington și alte clădiri importante ce voiau să impresioneze.

– Tara mea, pe tine – cânta Jimmy Pălărie falsând strănic.

Sullivan râse zgomotos:

– Mare figură ești și tu, James băiete! Unde naiba ai învățat asta? *Tara mea pe tine te cânt!*

– La școala parohială St. Patrick din Brooklyn, New York unde am învățat ABC-ul – scrisu', cititu' și aritmetică – și unde l-am întâlnit pe un nemernic nebun pe nume Michael Sean Sullivan.

Douăzeci de minute mai târziu, își parcaseră Pontiacul Grand Am și se alăturaseră paradei târzii de tineri care se

plimbau fără țel pe M Street în Georgetown. O lotă de studenți derbedei bătuți de soartă și doi ucigași profesioniști geniali, se gândi Sullivan. Deci cine ajunsese mai bine în viață? Cine se descurca și cine nu?

— Te-ai gândit vreodată că ar fi trebuit să te duci la facultate? întrebă Pălărie.

— Nu mi-aș fi permis reducerea de salariu. La opșpe ani, făceam deja săptezeci și cinci de miare pe an. Și, pe lângă asta, îmi place la nebunie slujba mea!

Se opriră la Charlie Malone's, o bodegă populară printre studenții din Washington, deși Sullivan nu-și putea da seama de ce. Nici Măcelarul, nici Jimmy Pălărie nu ajunsese să mai depare de liceu, dar, în bar, Sullivan încopri ușor o conversație cu două studente, nu mai în vîrstă de douăzeci de ani, probabil încă adolescente. Sullivan citea mult și-si amintea mare parte din ce ctea, așa că putea să discute cam cu oricine. Repertoriul său din această seară includea împușcarea recentă a unor soldați americani în Somalia, vreo două filme noi în vogă, chiar și ceva poezie romantică – Blake și Keats, ceea ce păru să le facă plăcere domnișoarelor studente.

Însă, pe lângă farmecul pe care-l avea, Michael Sullivan era și arătos și conștient de asta – slab, dar frumos tonifiat, unu optzeci și cinci, păr blond destul de lung, un zâmbet care ar fi putut ului pe oricine ar fi ales acesta ca întă.

Așa că nu a fost nici o surpriză că Marianne Riley, de douăzeci de ani, din Burkittsville, Maryland, începu să-i facă ochi dulci într-un mod nu tocmai subtil și să-l atingă așa cum fac câteodată fetele îndrăznețe.

Sullivan se apleca mai aproape de fată, care mirosea a flori de câmp.

— Marianne, Marianne... parcă era și un cântec. O melodie în stil *calypso*? O știi? *Marianne, Marianne*?

— Era înainte să mă nasc eu, zise fata, apoi îi făcu cu ochiul. Avea niște ochi verzi superbi, buze roșii și pline și o fundiță ecosez adorabilă în păr. Sullivan decise pe loc ceva în legătură cu ea – Marianne era o mică perversă jucăușă și pe el nu-l deranja asta. Și lui îi plăcea să se joace.

— Înțeleg. Și domnul Keats, domnul Blake, domnul Byron nu au trăit înainte să te naști tu? o tachină el, zâmbindu-i larg cu zâmbetul său fermecător.

Apoi luă mâna lui Marianne și o sărută ușor. O trase de lângă taburetul de la bar și o învârti strâns în stilul *Lindy Hop* pe melodia celor de la Stones care cânta la tonomat.

— Unde mergem? întrebă ea. Unde crezi că mergem, domnule?

— Nu prea departe, făcu Michael Sullivan. Domnișoară.

— Nu prea departe? repetă Marianne întrebătoare. Ce înseamnă asta?

— O să vezi. Nu-ți face griji. Ai încredere în mine.

Ea râse, îl sărută pe obraz și continuă să râdă.

— Cum aș putea eu să rezist ochilor tăi criminali?